

Sygn. akt: I 1 C 901/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Piotr Jędrzejewski
Protokolant:	stażysta Hanna Cholcha

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2016 r. w Gdyni na rozprawie
sprawy z powództwa Centralnego Szpitala Klinicznego M. (...) w W.
przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.
o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powoda Centralnego Szpitala Klinicznego M. (...) w W. kwotę 600 zł (sześćset złotych) wraz z odsetkami :

- ustawowymi od dnia 22 kwietnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.
- ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powoda Centralnego Szpitala Klinicznego M. (...) W. kwotę 150,30 zł (sto pięćdziesiąt złotych trzydzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

W dniu 22 lutego 2016 r. powód Centralny Szpital Kliniczny M. (...) w W. wniósł pozew, w którym domagał się zasądzenia od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwoty 600,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 22 kwietnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, a także kosztów procesu. Swoje roszczenie powód wywiódł z łączącej strony umowy o świadczenie usług medycznych na rzecz pacjentów, skierowanych do powoda przez pozwaną. Jak wskazał powód, pozwana nie uregulowała należności wynikającej z faktury VAT o nr (...), płatnej do dnia 20 kwietnia 2014 r. i opiewającej na kwotę stanowiącą wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie.

pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym – k. 2-3v

W sprzeciwie od wydanego w sprawie w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, wskazując, iż nie kwestionuje ona roszczenia powoda, nie mniej jednak z uwagi na informowanie powoda o przejściowym braku środków pieniężnych, jak również z uwagi na podjęte przez strony negocjacje w przedmiocie ratalnej spłaty zadłużenia, nie dała powodu do wytoczenia powództwa. Pozwana

podtrzymała jednocześnie swoją wolę ugodowego zakończenia postępowania i możliwie najszybszej spłaty należności wynikających z wymagalnych faktur.

sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 6v-7 akt

W wykonaniu zobowiązania tutejszego Sądu do uzupełnienia braków formalnych pozwu, powód w całości podtrzymał żądanie pozwu, wnosząc jednocześnie o przekazanie sprawy do sądu właściwego miejscowo dla siedziby powoda – Sądu Rejonowego dla Warszawy M. w W..

piśmo powoda z dnia 18 sierpnia 2016r. – k. 17 akt

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 sierpnia 2012 r. Centralny Szpital Kliniczny Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. (obecnie: Centralny Szpital Kliniczny M. (...) dalej – Szpital) i (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (obecnie występująca pod firmą: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.; dalej – (...)) zawarły umowę o świadczenie usług medycznych w zakresie podstawowej opieki zdrowotnej, hospitalizacji, badań specjalistycznych i diagnostycznych, na podstawie której Szpital zobowiązał się do świadczenia ww. usług na rzecz osób skierowanych (...) Polska, (...) Polska zaś do zapłaty wynagrodzenia według cennika Szpitala. Zgodnie z brzmieniem § 7 przedmiotowej umowy, podstawą rozliczeń stron były wystawiane przez Szpital po wykonaniu zleconych usług medycznych, faktury, które (...) Polska winna była opłacać w terminie do 30 dni od daty ich wystawienia. W przypadku opóźnienia w uregulowaniu należności, Szpital uprawniony był do naliczania i żądania od (...) Polska odsetek ustawowych.

bezsporne, nadto: umowa nr (...) - k. 22-23v akt.

W dniu 7 marca 2014 r. Szpital wystawił (...) Polska fakturę VAT o numerze (...), opiewającą na kwotę 600,00 zł, z terminem płatności do dnia 20 kwietnia 2014 r. Do przesłanej faktury dołączony został wydruk zawierający dane osobowe (imię i nazwisko, PESEL) pacjentów, na rzecz których Szpital udzielił świadczeń medycznych, datę udzielenia świadczeń medycznych, ich nazwę i numer zgłoszenia podany i zatwierdzony przez (...) Polska.

bezsporne, nadto: faktura VAT o nr (...) - k. 24 akt; statystyka za luty 2014 r. – k. 25 akt.

W związku z brakiem uregulowania płatności Szpital wystosował do (...) Polska ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty.

bezsporne, nadto: wezwanie do zapłaty - k. 26 akt.

Do dnia wniesienia pozwu (...) Polska nie uiszczyła na rzecz Szpitala należności objętej ww. fakturą.

Sąd zważył, co następuje:

Przed przystąpieniem do rozważań Sądu, które legły u podstaw wydanego w sprawie orzeczenia, należy odnieść się do wniosku powoda, zgłoszonego w toku postępowania, o przekazanie sprawy do sądu właściwego miejscowo dla siedziby powoda – Sądu Rejonowego dla Warszawy M. w W.. Zgodnie z art. 505³⁶ k.p.c. w razie prawidłowego wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty traci moc w całości, a sąd przekazuje sprawę do sądu według właściwości ogólnej. Właściwość ogólną w niniejszej sprawie określa natomiast art. 30 k.p.c., który stanowi, że powództwo przeciwko osobie prawnej wytacza się według miejsca jej siedziby. W świetle komentowanych przepisów zważyć zatem należy, że powód, decydując się na wniesienie pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym, sam odstępuje od wyboru sądu ustanowionego w umowie prorogacyjnej, a tym samym od możliwości ustalenia właściwości miejscowej sądu według przepisów o właściwości przemiennej. Ewentualny zarzut w tym zakresie może zostać podniesiony jedynie przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Skoro zaś pozwana takiego zarzutu nie podniosła, Sądem właściwym do rozpoznania niniejszej sprawy, zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, był Sąd Rejonowy w Gdyni.

Ustalenia faktyczne Sądu poczynione zostały na podstawie złożonych przez powoda dokumentów, których treść nie budziła zastrzeżeń co do swojej autentyczności i prawdziwości, a nadto nie była między stronami sporna, a zatem brak było podstaw, by odmówić im wiary.

W pierwszej kolejności zważyć należy, iż pozwana nie zakwestionowała ani postanowień zawartej między stronami umowy o świadczenie usług medycznych ani przysługującego powodowi względem niej wymagalnego roszczenia w kwocie 600,00 zł, stwierdzonego fakturą VAT o nr (...) i wynikającego z udzielonych świadczeń zdrowotnych na rzecz osób skierowanych przez pozwaną do powoda w lutym 2014r. Pozwana przyznała, że w dalszym ciągu jest dłużnikiem powoda, gdyż z uwagi na brak środków pieniężnych, wciąż nie uregulowała należności z ww. faktury.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Mając na uwadze, iż strony postępowania łączyła umowa o świadczenie usług, zgodnie z dyspozycją art. 750 k.c., w niniejszej sprawie należało zastosować odpowiednio przepisy o zleceniu. Zgodnie zaś z art. 735 § 1 k.c. jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Zważywszy, iż roszczenie powoda o zapłatę wynagrodzenia wprost wynikało z postanowień zawartej między stronami umowy, poza wszelkim sporem pozostaje, iż pozwana winna była roszczenie to zaspokoić. W ocenie Sądu bez znaczenia jest przy tym okoliczność powoływania się przez pozwaną na chęć ugodowego zakończenia sporu. Wbrew twierdzeniom pozwanej, także zarzut przedwczesnego wytoczenia powództwa okazał się chybiony, albowiem skoro powód świadczenie na rzecz pozwanej wykonał, to miał on prawo dążyć do zaspokojenia wymagalnego roszczenia, także na drodze postępowania sądowego. Jednocześnie zauważyć należy, iż pozwana wskazywała jedynie na „prowadzone z powodem negocjacje w zakresie terminu i warunków spłaty zadłużenia”, nie twierdząc jednocześnie o rzeczywistej prolongacie tego terminu. Brak zgodnych postanowień stron w tym zakresie, potwierdza roszczenie powoda jako wymagalne i w pełni zasługujące na ochronę sądową.

W takim stanie rzeczy Sąd uwzględnił żądanie pozwu w całości i w punkcie I wyroku – na podstawie art. 750 k.c. w zw. z art. 735 § 1 k.c. i art. 481 § 1 k.c. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 600,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 22 kwietnia 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął w punkcie II wyroku, w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i uznając pozwaną jako stronę przegrywającą proces, obciążył ją kosztami w kwocie 150,30 zł. Na zasądzone koszty złożyły się odpowiednio: 30,00 zł tytułem uiszczonej od pozwu opłaty, 0,30 zł tytułem opłaty manipulacyjnej pobieranej przez operatora płatności eCard w elektronicznym postępowaniu upominawczym, a także 120,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.